

Grunder och huvudargument

Republiken Österrike har, på det federala planet vad gäller bestämmelserna om diskriminering av funktionshindrade och i övrigt på det delstatliga planet med undantag för delstaterna Wien och Niederösterreich, vad gäller direktivet i dess helhet, inte vidtagit tillräckliga åtgärder för att införliva direktivet eller i vart fall inte upplyst kommissionen härom.

(¹) EGT L 303, s. 16.

Talan mot Republiken Italien väckt den 22 mars 2005 av Europeiska gemenskapernas kommission

(mål C-134/05)

(2005/C 143/30)

(Rättegångsspråk: italienska)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 22 mars 2005 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Italien. Sökanden företräds av E. Traversa, tjänsteman vid kommissionens rättstjänst.

Sökanden yrkar att domstolen skall fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 43 och 49 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

1. genom att kräva att tillstånd har utfärdats av den lokala polismyndigheten (Questore) för att bedriva verksamhet som avser utomrättslig indrivning av fordringar,
2. genom att begränsa tillståndets giltighet till den provins där tillståndet har utfärdats,
3. genom att kräva att verksamhet som avser utomrättslig indrivning av fordringar skall bedrivas i lokaler som särskilt anges i tillståndet,
4. genom att kräva att det skall utfärdas en fullmakt till en behörig ställföreträdare när verksamhet bedrivs i en provins där näringsidkaren inte har tillstånd,
5. genom att ålägga näringsidkarna att synligt placera en sammanställning över alla transaktioner som kan komma att utföras för kundernas räkning,

6. genom att föreskriva att den lokala polismyndigheten (Questore) har befogenhet att uppställa ytterligare villkor för tillståndet,
7. genom att begränsa näringsidkarnas frihet att fastställa priser,
8. genom att slå fast att verksamhet som avser indrivning av fordringar är oförenlig med bank- och kreditverksamhet som regleras av lagstiftningsdekret nr 385/93, och

förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

1. Kravet att polismyndigheten skall utfärda tillstånd är oförenligt med artikel 49 EG, eftersom det utan åtskillnad gäller alla tjänsteleverantörer som är etablerade i en annan medlemsstat, utan att någon hänsyn tas till om tjänsteleverantörerna har fullgjort de skyldigheter som föreskrivs i lagstiftningen i deras ursprungsland för att skydda samma allmänintresse.
2. Italien är för närvarande indelat i 103 provinser. Det medför att en näringsidkare i gemenskapen som vill etablera sig i Italien och utvidga sin verksamhet till en betydande del av Italien måste inge lika många tillståndsansökningar som antalet provinser det område näringsidkaren vill täcka är indelat i, och upp till 103 ansökningar om han vill etablera sig och bedriva verksamhet i hela Italien.
3. Ett bolag som vill etablera sig i Italien och bedriva verksamhet i ett område av en viss omfattning måste inte bara erhålla flera tillstånd, utan måste även skaffa sig lika många lokaler som antalet tillstånd som erhållits och antalet provinser som täcks. En sådan skyldighet är oproportionerlig med hänsyn till de kostnader som det medför för näringsidkarna, förutom att det inte är nödvändigt för att bedriva verksamheten. Att föreskriva en skyldighet att ha tillgång till lokaler är vidare likvärdigt med att kräva att en person som bedriver verksamhet enligt reglerna om gränsöverskridande tjänster skall etablera sig i landet.
4. En näringsidkare som lagligt bedriver verksamhet måste kunna bedriva verksamheten i hela Italien utan att behöva ingå ett fullmaktsavtal med en mellanman för det fall näringsidkaren vill bedriva verksamhet utanför den provins som det beviljade tillståndet avser. En sådan mellanman, som arbetar inom samma bransch, är nämligen en potentiell konkurrent till fullmaktsgivaren, och att anlita en mellanman medför dessutom tidsåtgång och ytterligare kostnader för fullmaktsgivaren.

5. Skyldigheten att i lokalen synligt placera en sammanställning över transaktionerna förutsätter med nödvändighet att näringsidkaren har tillgång till lokaler för att bedriva den aktuella verksamheten. Att föreskriva en skyldighet att ha tillgång till lokaler är, enligt domstolens fasta rättspraxis, likvärdigt med att kräva att en person som bedriver verksamhet enligt reglerna om gränsöverskridande tjänster skall etablera sig i landet.
6. Den möjlighet som varje provinsiell polismyndighet (Questore) har getts att vid beviljande av tillstånd för verksamhet som avser indrivning av fordringar uppställa "ytterligare villkor", utan någon närmare precisering, uppfyller inte de krav på insyn och objektivitet som uppställs i domstolens rättspraxis, även om Questores befogenhet begränsas av lag och av det syfte som eftersträvas genom lagen.
7. Begränsningarna av rätten att fritt fastställa priser utgör ett hinder för etableringsfriheten och för friheten att tillhandahålla tjänster. En ny näringsidkare som försöker att ta sig in på en viss marknad måste nämligen hävda sig i förhållande till konkurrenterna och priset på tjänsterna utgör en mycket viktig faktor för att skaffa sig kunder.
8. I italiensk lagstiftning föreskrivs att denna verksamhet är oförenlig med bank- och kreditverksamhet, vilket medför ett förbud för näringsidkare inom bank- och kreditbranschen i andra medlemsstater att bedriva verksamhet i Italien som avser indrivning av fordringar, antingen med stöd av etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster, vilka båda garanteras genom fördraget.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av College van Beroep voor het bedrijfsleven av den 22 mars 2005 i målet mellan Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie och Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, där den andra parten i målet är LTO Nederland

(mål C-138/05)

(2005/C 143/31)

(rättegångsspråk: nederländska)

College van Beroep voor het bedrijfsleven begär genom beslut av den 22 mars 2005, vilket inkom till domstolens kansli den

25 mars 2005, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie och Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, där den andra parten i målet är LTO Nederland, beträffande följande frågor:

1. Lämpar sig artikel 8 i växtskyddsmedelsdirektivet ⁽¹⁾ för att tillämpas av den nationella domstolen efter det att den frist som avses i artikel 23 i direktivet har löpt ut?
2. Skall artikel 16 i biociddirektivet ⁽²⁾ tolkas så att bestämmelsen har samma innebörd som artikel 8.2 i växtskyddsmedelsdirektivet?
3. Skall artikel 8.2 i växtskyddsmedelsdirektivet tolkas som en skyldighet att inget göra (stand-still) i den meningen att en medlemsstat endast har behörighet att ändra en befintlig ordning eller befintlig praxis om det innebär en bedömning i samband med godkännande av växtskyddsmedlen som är förenlig med detta direktiv?
4. Om fråga 3 besvaras nekande:

Innebär artikel 8.2 i växtskyddsmedelsdirektivet att möjligheterna att införa ändringar i de nationella bestämmelserna om utsläppande av biocidprodukter på marknaden begränsas, och vilka är i sådant fall dessa begränsningar?

5. Om fråga 4 besvaras nekande:

Vilka kriterier skall då tillämpas för att bedöma om det är fråga om åtgärder som allvarligt äventyrar det åsyftade resultat som föreskrivs i växtskyddsmedelsdirektivet?

6. Om fråga 2 besvaras nekande:

a) Skall artikel 8.2 i växtskyddsmedelsdirektivet tolkas så att om en medlemsstat godkänner att växtskyddsmedel som innehåller verksamma ämnen som inte är upptagna i bilaga I till direktivet och som fanns på marknaden två år efter anmälan av detta direktiv släpps ut på marknaden inom sitt territorium skall medlemsstaten härvidlag beakta vad som föreskrivs i artikel 4 i växtskyddsmedelsdirektivet?

b) Skall artikel 8.2 i växtskyddsmedelsdirektivet vidare tolkas så att om en medlemsstat godkänner att växtskyddsmedel som innehåller verksamma ämnen som inte är upptagna i bilaga I till direktivet och som fanns på marknaden två år efter anmälan av detta direktiv släpps